

Cartes

VOTI AQUESTA NOTÍCIA ☆☆☆☆☆



Em van proposar ser regidora de Cultura perquè «quedava molt bé»

Amadeu Pujol Puigdevall. Cadrete (saragossa).

No tenia cap intenció de tornar a rebatre la Carme Barceló perquè crec que el temps passa i ens fa a tothom ens fa veure les coses amb més tranquil·litat, però el que no puc deixar de passar per alt són les seves paraules fent referència al dia que va entrar con a regidora a l'Ajuntament de Vila-sacra.

«Em van proposar aquesta àrea perquè van considerar que "quedaria molt bé" que l'ocupés una dona».

«Aquesta era la mentalitat d'aquells moments». Puc dir amb tota autoritat que està molt equivocada si pensa així, jo vaig ser qui li va proposar ocupar el lloc de regidora i puc dir que, ni llavors ni ara, he pensat mai que una dona pel fet de ser-ho hagi de tenir un lloc exclusiu o a mida per ella, i molt menys aquesta era la meua mentalitat ni ho serà mai, tot el contrari.

Si li vaig proposar aquest lloc va ser perquè vaig pensar que pel fet d'ésser una noia jove i estudiant era el lloc que millor li encaixava.

Només vull dir que es va equivocar quan va presentar la moció de censura per entrar d'alcaldeessa i es torna a equivocar ara amb les seves paraules.

La memòria del meu avi

Joaquim Torramadé Trull. Girona.

En el setantè aniversari de l'afusellament del meu avi, Jaume Torramadé Español, mestre de l'escola d'Estanyol entre 1929 i 1939, veí de Bescanó i president del Comitè d'aquest poble durant la Guerra Civil, el ple de l'Ajuntament de Bescanó ha acordat la reparació de la seva memòria.

La seva execució, com la de tantes persones que en aquell temps van prendre partit per una societat més justa, fou conseqüència de l'acció repressiva dels sollevats contra la II República durant la guerra i la dictadura subsegüent.

En un acte senzill però molt emotiu per a la família, s'ha declarat, a petició del Memorial Democràtic de Catalunya i del grup municipal d'Entesa per Bescanó, el caràcter radicalment injust de la seva condemna a pena de mort i del procés substanciat per un consell de guerra il·legítim, mancat de garanties judicials i sota l'acusació per uns delictes que mai va cometre.

Així doncs, finalment, malgrat els impediments trobats al llarg del camí, s'ha pogut tancar una dolorosa ferida de la nostra història familiar. Llàstima que el meu oncle Ramon, que va lluitar més de trenta anys per reparar la memòria del seu pare, no hagi pogut viure aquest moment. No obstant, la seva qualitat humana, força i perseverança, ens han de servir d'exemple, avui més que mai, per encoratjar-nos a seguir defensant amb llibertat i valentia la restitució del nom i la dignitat de totes aquelles persones que es van veure humiliades per la dictadura franquista d'aquest país i privades del seus drets fonamentals, fins i tot amb la seva vida. Continuen havent-hi moltes condemnes injustes i actes per reparar.

Ja n'han fet 54

NARCÍS CADENA i MASÓ. GIRONA.

Un any més la Cellera de Ter ha celebrat la festa en honor de les persones d'edat avançada. Enguany, amb molta satisfacció, Mn. Ramon Oller ha posat èmfasi en l'agraïment. Ha donat gràcies per la vida, els pares que ha tingut i les comunitats que l'han acollit. Ha après de tothom. Justament s'ha recordat de Mn. Bohigas i Mn. Casadevall que, si bé, com ell, els han jubilat, continuen treballant al servei de tothom.

Abans de començar el dinar, els alumnes més petits i després els de 8 i 9 anys, de l'Escola de Música de la Cellera, cantaren boniques cançons. Tot seguit la pubilla Meritxell Salvi i l'hereu Oriol Amargant, van entregar uns regals a les persones de més edat, d'entre els presents: na Maria Vilà i en Lluís Serramitja. Vint-i-quatre joves van servir el dinar a dues-centes cinquanta persones. Durant la sobretaula, el duo Dixie Joys, integrat per la Laia Bastús (a la guitarra) i en Manel Rost (amb l'harmònica), han cantat en llengua anglesa.

El suplement ens l'han ofert una part de l'Escola de Ball La Gatzara. Són un bon planter. Si continuen treballant i esforçant-se, alguna parella té aptituds per aconseguir el campionat d'Espanya i posteriorment l'Europeu.

A la pista de ball, hi havia persones de diferents poblacions: Anglès, Banyoles, Besalú, Caldes de Malavella, Castanyet, Celrà, Fornells, la Canya, la Cellera, les Planes, Olot, Sant Hilari, Santa Coloma, etc. Se'ls veia feliços, perquè els agradava el que feien.

Les moltes hores d'assaig, al llarg de molts anys, han donat el seu fruit, perquè hem gaudit al compàs, ritme i sincronia dels moviments. S'han ballat: valsos vienesos, tangos i quickstep, Slow fox, samba, txa-txa-txa, rumba, pasdoble i jive, etc.

La gratuïtat i l'esforç, no tenen preu!; només es poden pagar donant les gràcies!

Dia de glòria a l'Auditori

Carme Soler Sala. porqueres.

Gràcies a l'Ajuntament de Girona i l'EMM, per deixar que els nostres alumnes tinguin el seu dia de glòria dalt de l'escenari de l'Auditori. La cantata fa que nois i noies anònims i amb vides molt complicades se sentin reis per unes hores. Com a espectadors, els mestres que vam assistir a l'acte, estàvem tan emocionats com les famílies dels cantaires. Veient l'Hatou, en Brice, l'Illyas, en Mamadou, l'Andrada, la Tati, la Jenifer... allà a dalt, vaig pensar que tot l'esforç perquè se sentin valorats, ensenyats i estimats, val la pena. Vides dures, molt dures. La majoria dels gironins no podem ni imaginar com és el dia a dia per a molts infants a Salt.

Desarrelats dels països d'origen. Benvinguts (?) a un lloc on els pares amb sort treballen hores i hores obligats a deixar-los sols a casa, a voltes ajudant a tenir-ne cura. Pisos compartits on mai tindran el seu espai i on viuen plens d'incertesa. Hores i hores al carrer perquè a casa no hi estan bé. Viure la normalitat de l'assistència social i no de l'estabilitat familiar perquè la família no se'n surt. La quotidianitat de dur sempre roba de segona